

Arrest

nr. 313 966 van 3 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughrijving van 19 september 2024, betekend dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S.-M. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sedert 2001 de vluchtelingenstatus op Nederlands grondgebied verkregen te hebben. Hij stelt regelmatig en ononderbroken te wonen in Nederland.

Hij verklaart tevens sinds de erkenning van de vluchtelingenstatus tweemaal naar Tanzania en Kenia te zijn gereisd – in 2020 en nu in 2024- om leden van zijn familie te ontmoeten.

Verzoeker kwam op 19 september 2024 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal (Zaventem) komende met een vlucht vanuit Qatar. Hij was in het bezit van een geldig reisdocument, uitgegeven door de Nederlandse autoriteiten en een geldige Nederlandse verblijfskaart op naam van N.P.

Hij werd door de grenspolitie tegengehouden en gefouilleerd. Tijdens de fouillering werd een Keniaanse identiteitskaart van verzoeker aangetroffen, opgesteld op naam van D.K.K. met verzoekers foto.

Op 19 september 2024 trof verweerder een beslissing tot terugdrijving

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Op 19/09/2024 om 08:34 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende N. D.M.

De heer/mevrouw:

achternaam D.K.K. voornaam

geboren op [...] te KIAMBU geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft KENYA wonende te

houder van het document identiteitskaart Kenia nummer [...]

afgegeven te HDM Makadara op [...]

houder van visum nr van het type afgegeven door geldig van tot voor een duur van dagen, met het oog op: afkomstig uit Doha met QR[...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) pci het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid,

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: [...]

X(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1 °/2°)

Reden van de beslissing: Document: reisdocument Nederland met nr [...], Vervalsing:

Frauduleus bekomen op valse identiteit van N.P.

O(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1 °/2°)?

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM /

VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM /

VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: [...]

X(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart Nederland met nr [...], Vervalsing:

Frauduleus bekomen op valse identiteit van N.P.”.

Tevens werd op dezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoekers teruggedrijving is voorzien voor 4 oktober 2024. Verzoeker bevindt zich te dien einde in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van:

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 1991 – BS 12 september 1991)
- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol daarbij van 31 januari 1967 betreffende de vluchtelingenstatus;
- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- Algemene beginselen van goed bestuur, in deze voorschriften van voorzichtigheid, grondigheid, zorgvuldigheid, eerbiediging van het recht op verdediging, beginsel van tegenspraak en eerbiediging van de rechtszekerheid;
- Beoordelingsfout:
Samen of afzonderlijk.

Hij betoogt als volgt:

“In dit geval is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ongegrond. De door de Dienst Vreemdelingenzaken ontwikkelde argumenten zijn speculaties en veronderstellingen die op geen enkel moment het onderwerp zijn geweest van een diepgaande analyse of serieus onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Hoe kunnen we begrijpen dat al deze beslissingen tegen de verzoeker zijn genomen, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken contact heeft opgenomen met Nederland, een land dat laatstgenoemde claimt als zijn woonland en dat hem de erkenning van de vluchtelingenstatus heeft verleend?

Verraadt de gedwongen en overhaaste refoulement die de Dienst Vreemdelingenzaken op haastige wijze voorbereidt niet de willekeur en de buitensporige macht van laatstgenoemde, die niet wil dat zijn beslissing door uw jurisdictie ter discussie wordt gesteld;

Het is duidelijk dat de vergelijking van de werkelijke situatie van de verzoeker in Nederland en de argumenten die zijn ontwikkeld in de beslissing om toegang te krijgen tot het Belgische grondgebied, de flagrante leugen benadrukt die de Dienst Vreemdelingenzaken tot elke prijs blijft verdedigen;

De motivatie voor de eerdere besluiten is geheel gebaseerd op deze weigering van toegang.

Hoe kunnen we daarom de relevantie van aanvullende maatregelen erkennen als het hoofdbesluit dat daaraan ten grondslag lag zelf ongegrond is?

Bovendien is het merkwaardig te geloven dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet bewust was van de ernstige psychologische problemen die verzoeker al enkele jaren ervaart en waarvoor hij in Nederland onder psychiatrisch toezicht staat;

Het horen, beoordelen en veroordelen van iemand die zich in een dergelijke geestelijke gezondheidstoestand bevindt, komt neer op een onmenselijke behandeling.

A - Analyse van de betwiste beslissingen vanuit het oogpunt van respect voor de heilige beginselen van behoorlijk bestuur

Het bestuursorgaan moet bij het nemen van een besluit niet alleen absoluut rekening houden met de feitelijke en juridische omstandigheden die verband houden met een zaak, maar ook de algemene beginselen van recht en behoorlijk bestuur respecteren.

Deze principes bieden richtlijnen voor de manier waarop administratieve besluiten moeten worden aangenomen, gepubliceerd en/of bekend gemaakt aan bepaalde mensen. Ze functioneren enerzijds als gedragsnormen voor bestuursorganen en anderzijds als normen voor het controleren van de wettigheid van bestuurshandelingen.

In dit geval moet worden opgemerkt dat het bestreden besluit het resultaat is van een aanpak die bij het hoofd van het immigratiebureau de cumulatieve schending aan het licht brengt van de sacro-beginselen waarnaar in het middel wordt verwezen (principe van tegenspraak, respect voor het recht van de verdediging, respect voor rechtszekerheid, enz.) Het is duidelijk dat het bestreden besluit nooit zou hebben bestaan, of beter gezegd, de motivering adequater zou zijn geweest, als de Dienst Vreemdelingenzaken zichzelf de tijd had gegeven om de procedure zorgvuldig en voorzichtig uit te voeren, met strikt respect voor tegenstrijdige zaken en de rechten van de verdediging.

Het is duidelijk dat dit besluit is genomen in strijd met bovengenoemde sacrobeginnselen, terwijl er noodzakelijkerwijs rechtsonzekerheid is ontstaan als een dergelijk besluit gehandhaafd blijft.

B - Analyse van de beslissing vanuit het perspectief van de materiële en formele motivatie ervan:

Er moet aan worden herinnerd dat de eis van zowel materiële als formele motivatie verschillende voordelen heeft. Namelijk: "Motivering biedt de bestuurder de mogelijkheid om op de hoogte te worden gesteld van de redenen voor de administratieve handeling en stelt hem tegelijkertijd in staat met volledige kennis van zaken met de auteur ervan te discussiëren, om zo eventueel het besluit 'aan te passen'. In geval van beroep zal de verzoeker die op de hoogte is van de redenen voor een bestreden handeling, zijn middelen beter kunnen organiseren. Ten slotte vormt het de garantie voor een serieus en onpartijdig onderzoek van de zaak; 7

Vanuit de bestuurskant gezien heeft motivatie tot gevolg dat de betrekkingen met degenen die aan het bestuur worden onderworpen gemakkelijker worden gemaakt, doordat de autoriteit meer overredingskracht dan dwang kan gebruiken. Bovendien vergemakkelijkt het de controle die de hogere of toezichthoudende autoriteit uitoefent op de ondergeschikte autoriteit";

Concreet is deze wettelijke motiveringsplicht zowel op het materiële vlak als op het formele vlak van een administratieve handeling vereist.

De motiveringsplicht houdt in de eerste plaats in dat iedere administratieve handeling gebaseerd moet zijn op feitelijk en rechtens aanvaardbare redenen.

De verplichting om materiële redenen te verstrekken houdt in dat elke administratieve handeling moet verwijzen naar exacte, relevante en juridisch toelaatbare materiële redenen die uit het administratieve dossier moeten blijken. De redenen moeten tijdens een wettigheidscontrole kunnen worden onderzocht.

Van belang bij de motiveringsplicht is dat de instantie op grond van het bestuursdossier redelijkerwijs het bestreden besluit kan hebben vastgesteld. De beslissing moet zowel rechtens als feitelijk op aanvaardbare wijze kunnen worden gemotiveerd.

Het bestuursorgaan moet kunnen aantonen dat het bij het nemen van zijn besluit rekening heeft gehouden met de concrete gegevens die zijn aangevoerd ter onderbouwing van de redenen die het in zijn formele motivatie heeft aangegeven. De materiële motivatie heeft dus betrekking op de interne wettigheid van de administratieve handeling, op de geldigheid van de door de administratie aangevoerde redenen, terwijl de formele motivatie een vereiste is met betrekking tot de externe wettigheid van deze handeling;

In dit geval is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze materiële en substantiële vereisten op geen enkele manier naleeft. Het bestreden besluit is gebaseerd op een grondslag die strijdig is met het administratieve dossier. Er is dus sprake van een ernstig probleem in verband met de schending van de interne wettigheid van de handeling, aangezien de geldigheid van de aangevoerde redenen niet vaststaat.

Anderzijds specificeert artikel 3, paragraaf 1, van de wet van 29 juli 1991: "dat de vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die als basis voor de beslissing dienen";

De vereiste is om alle juridische en feitelijke redeneringen adequaat te transcriberen, d.w.z. het syllogisme dat als basis voor de handeling dient;

Deze eis van adequaatheid is een kwestie van casuïstiek die in principe een meer onderbouwde en niet-stereotiepe motivatie oplegt, ook al is de bevoegdheid van de autoriteit discretionair; 8

Deze formele motivatie sluit, zoals in dit geval het geval is, lege, stereotiepe of standaardformules uit.

De verplichting om formele redenen te verstrekken vereist dat de administratie zelf de juridische en feitelijke grondslagen aangeeft waarop zij zich baseert om haar besluit te nemen. De burger moet dus tegelijkertijd kennis kunnen nemen van het bestuursbesluit en de redenen die daaraan ten grondslag liggen.

Verzoeker klaagt dat verweerder bij de analyse van de verblijfsvergunningaanvraag afgeleid is geweest en overhaast heeft gehandeld;

In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat het bestreden besluit deze substantiële formaliteit niet in acht neemt, door redenen aan te voeren die door onregelmatigheden zijn aangetast en die in het geheel niet passen bij de situatie van verzoekster.

Dat het kennelijk onwettige karakter van het genomen besluit hierboven voldoende en op tamelijk objectieve en relevante wijze is aangetoond;

Bijgevolg moet worden opgemerkt dat de motivering van de bestreden handeling geen rekening houdt met de feitelijke elementen die specifiek zijn voor de onderhavige zaak, noch met de juridische elementen, en op flagrante wijze in strijd is met het geheel van de bepalingen waarnaar wordt verwezen, samen of afzonderlijk”.

2.3.3. De Raad leest geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop de bestreden beslissing de volgende bepalingen schendt: *“Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; - Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol daarbij van 31 januari 1967 betreffende de vluchtelingenstatus; - Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie - Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Algemene beginselen van goed bestuur, in deze voorschriften van voorzichtigheid, grondigheid, (...), eerbiediging van het recht op verdediging, beginsel van tegenspraak en eerbiediging van de rechtszekerheid;”.*

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.4. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet.

2.3.5. Het verzoekschrift staat bol van theoretische bespiegelingen en gratuite aantijgingen aan het adres van verweerder. Dit alles kan bezwaarlijk leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing.

2.3.6. De Raad leest net zoals verweerder slechts twee concrete kritieken in het verzoekschrift die de Raad verbindt aan de door verzoeker opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht, met name: verweerder trof de bestreden beslissing zonder dat hij contact nam met Nederland (1) en er werd volgens verzoeker ten onrechte geen rekening gehouden met zijn psychiatrische en psychologische problematiek (2).

2.3.7. Voor wat betreft de eerste kritiek, blijkt uit het administratief dossier dat er wel degelijk contact opgenomen werd met de Nederlandse autoriteiten. Hierin bevindt zich namelijk het verslag van 19 september 2024 opgesteld door de grenspolitie, n.a.v. de controle van verzoekers documenten. In dit verslag worden hierover details verstrekt. Voor wat betreft de identiteitskaart die verzoeker bij zich had, kan onder meer gelezen worden, *“Nationaliteit: KEN-Keniaanse, land van uitgifte: KEN-Kenia”*. Tevens kan in het verslag gelezen worden, *“Na grondige fotovergelijking stellen we vast dat betrokkene wel de eigenaar is van de identiteitskaart van Kenia. Uit zijn verblijfskaart van Nederland blijkt dat hij een verklaarde nationaliteit heeft. Na contact met Nederland stellen we vast dat hij nooit een paspoort of identiteitskaart heeft voorgelegd bij aanvraag asiel. (...) Bij het onderzoek treffen we tevens een bewijs van aankoop grond in Kenia op de identiteit van D.K.K.”* Dus uit de contactname met de Nederlandse autoriteiten blijkt dat N.P. nooit een paspoort of identiteitskaart heeft voorgelegd ter ondersteuning van een asielaanvraag. Het houdt dus in dat aan een persoon die verklaarde N.P. te zijn, afkomstig uit Burundi, het vluchtelingenstatuut werd toegekend in Nederland. Dit rijmt niet met de Keniaanse identiteitskaart die verzoeker ook bij zich had en waarop de foto van verzoeker figureert. Verzoeker maakt gewag van een overhaaste besluitvoering en van *“flagrante leugen(s)”* waarop de beslissing zou gebaseerd zijn. Evenwel brengt verzoeker geen enkel document of begin van bewijs bij die de motieven van de bestreden beslissing tegenspreken of onderuit halen, zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota. Verzoeker gaat meer bepaald nergens concreet in op de vaststelling dat hij een reisdocument en Nederlandse verblijfskaart heeft op naam van N.P., die de Burundese nationaliteit heeft terwijl hij een Keniaanse identiteitskaart heeft op naam van K.K.D., die de Keniaanse nationaliteit heeft. Deze laatste naam hanteert verzoeker ook bij het indienen van onderhavig verzoekschrift, al verklaart hij hierbij wel de Burundese nationaliteit te hebben. In het grensverslag van de met grenscontrole belaste autoriteiten van 19 september 2024, dat zich bevindt in het administratief dossier, kan dan weer gelezen worden *“Verdachte geeft te verstaan dat hij niet de persoon is op de identiteitskaart van Kenia”*. In het gehoorverslag van verzoeker van 20 september 2024 dat zich bevindt in het administratief dossier, kan gelezen worden: *“ de ID Kenia is van iemand anders want ik heb gereisd met 4 personen”*. Verzoeker klaart de kwestie van zijn verschillende identiteit en nationaliteit zeker niet op door op 3 oktober 2024 nog een

“Aanvullende toelichting bij de beroep tot extreme noodschorsing” in te dienen ten behoeve van *“de heer N.P. alias De heer K.K.D.”*. In de betrokken nota wordt dan weer na een *“onderzoek bij de Nederlandse autoriteiten”* waarover geen enkel stuk wordt verstrekt, stellig verklaard dat verzoeker N.P. is en dat zijn land van herkomst Burundi is. Dergelijke ponering kan bezwaarlijk leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing.

2.3.8. Voor wat betreft de tweede kritiek kan de Raad net zoals verweerder enkel vaststellen dat verzoeker zijn bewering in zijn verzoekschrift niet onderbouwt door enig stuk, laat staan een beging van bewijs. In de bovenvermelde *“Aanvullende toelichting bij de beroep tot extreme noodschorsing”* wordt gesteld dat uit de hierbij gevoegde documenten naar voren komt dat verzoeker *“al heel lang lijdt aan een chronische posttraumatische stressstoornis (PTSS) met waanvoorstellingen, hallucinerende en fictieve effecten. Daartoe werd hij onderworpen aan verschillende interneringsmaatregelen in een psychiatrische afdeling, in het kader van de wet van Nixon, die tot doel heeft hem tegen zichzelf en tegen anderen te beschermen”*. De Raad stelt echter vast dat dit alles geen steun vindt in de bijgevoegde documenten die uitgaan van Nederlandse instanties. Uit de bijgevoegde *“zorgovereenkomst”* die niets meer concreets stelt dan dat N.P. *“specialistische WMO-hulp op basis van zorg in natura”* ontvangt, blijkt geen PTSS diagnose. Er kan in het stuk bovendien gelezen worden dat de overeenkomst eindigt op 19/07/2022. Hieruit kunnen dus sowieso geen conclusies getroffen worden voor wat betreft verzoeker actuele medische situatie. Verder wordt nog een *“verklaring to whom it may concern”* toegevoegd, opgesteld op 30 september 2024, maar zij werden niet ondertekend door de psychiater en de WMO-begeleidster wier naam en hoedanigheid onderaan het document figureren. De Raad kan dus niet vaststellen dat het betrokken document werkelijk van voormelde personen uitgaat. Voorts kan in het document gelezen worden: *“Voordien was cliënt lange tijd in behandeling bij R.v.A. vanwege een chronische PTSS”*. Volgens het document is N.P. thans in behandeling bij een psychiater wegens *“depressieve klachten”*, en is de behandeling *“medicamenteus”*. Het blijkt dus niet dat N.P. actueel nog behandeld wordt voor PTSS, wel voor depressieve klachten. De Raad kan hierover niet anders concluderen als onder de rubriek *“Concluderend”* wordt gesteld, *“Het betreft een 44 jarige ernstig getraumatiseerde man, afkomstig uit Burundi, die sedert 2001 in Nederland woont. Tot hij in Nederland kwam, heeft cliënt nooit onderwijs gehad.”*

2.3.9. Voor wat betreft de bovenvermelde *“Aanvullende toelichting bij de beroep tot extreme noodschorsing”* kan de Raad nog vaststellen dat ze ook bol staat van poneringen en overtuigingen en tevens verwijten aan het adres van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing. Verzoeker kan bezwaarlijk hierin voorhouden dat de geldigheid van het Nederlands verblijfsdocument en de Nederlandse kaart niet wordt betwist door verweerder, als in de bestreden beslissing kan gelezen worden: *“HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN. BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.(...) HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN. BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT”*.

Het enig middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.4. Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de ingediende vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA